

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 276/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. M., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., M., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 78/2009 z 23. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2010 doručená sťažnosť MUDr. J. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžo 78/2009 z 23. februára 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozhodnutím „Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného PZ v Michalovciach č. p. ORP-47/DI-S-2007 z 1. 3. 2007 som bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch, za čo mi bola uložená sankcia – 3.000,- Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 2 mesiacov. Priestupok som mal spáchať tak, že dňa 28. 12. 2006 v čase o 14.54 hod. som viedol os. mot. vozidlo Peugeot 307, týmto som cúval na K. ulici a zadnou časťou som narazil do pravého rohu predného nárazníka zaparkovaného os. mot. vozidla Opel Astra Mgr. P. K., čím došlo k dopravnej nehode. Na vozidle Opel Astra mala vzniknúť škoda 10.000,- Sk a na mojom mot. vozidle žiadna škoda. Po neúspešnom odvolaní proti tomuto rozhodnutiu som podal na Krajský súd v Košiciach žalobu na preskúmanie rozhodnutia o priestupku vydaného Krajským riaditeľstvom PZ v Košiciach. Krajský súd v Košiciach svojím rozsudkom z 11. 12. 2008 moju žalobu zamietol. V odvolacom konaní na Najvyššom súde SR bolo rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach potvrdené. ...

Nielen Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí ale ani Krajský súd v Košiciach (odhliadnuc, že ani priestupkové orgány) sa nevysporiadali dostatočne s mojimi tvrdeniami, že k dopravnej nehode medzi mnou a Mgr. K. nedošlo.“

Podľa sťažovateľa rozhodnutie najvyššieho súdu nie je riadne právne odôvodnené, čo podľa neho potvrdzuje neodôvodnenosť a arbitrárnosť rozhodnutia.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 78/2009 z 23. februára 2010 a prikázal mu vo veci znova konať a rozhodnúť a priznal mu trovy právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 78/2009 z 23. februára 2010.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 78/2009 z 23. februára 2010, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť

preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 78/2009 z 23. februára 2010 okrem iného vyplýva:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a podľa § 250ja ods. 3, veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 23.2.2010, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP). ...

V správnom súdnictve sa súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovu sa stal tak, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia žalovaného. Tento záver žalovaného i krajského súdu nie sú spôsobilé spochybníť ani dôvody odvolania žalobcu, ktoré sú obsahovo zhodné s dôvodmi uvedenými v žalobe, s ktorými sa krajský súd vysporiadal.

V konaní nebolo sporné, že pri cúvaní žalobcu s jeho vozidlom došlo ku kolízii s vozidlom poškodeného Mgr. K. Túto skutočnosť nepopieral ani žalobca a pokiaľ spochybňoval, že by svojim konaním spôsobil škodu na vozidle poškodeného, keď na jeho vozidle žiadna škoda nevznikla, je potrebné poukázať na to, že aj z fotodokumentácie vyhotovenej na mieste nehody, ktorá je súčasťou pripojeného administratívneho spisu žalovaného, je viditeľné poškodenie pravého rohu predného nárazníka vozidla Mgr. K., z ktorého škodu nehodu vyšetrujúci policajti orientačne odhadol na 10.000,- Sk (331,94 €), preto súd námietku žalobcu v tomto smere nepovažoval za dôvodnú. Obdobne súd neprihliadol ani na námietku vytykajúcu žalovanému, že nevypočul v konaní jeho manželku, ktorá s ním mala byť v tom čase vo vozidle, nakoľko zo spisu žalovaného vyplýva, že žalobca ani v protokole o nehode v cestnej premávke zo dňa 28. 12. 2006, ani v zápisnici z ústneho pojednávania dňa 1. 3. 2007, napriek poučeniu podľa § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch o práve navrhnúť dôkazy na svoju obhajobu, nenavrhol vypočuť v konaní svoju manželku ako svedka. Urobil tak až v štádiu odvolania proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu. Z protokolu o nehode v cestnej premávke zo dňa 28. 12. 2006, ktorý žalobca podpísal, naopak z výpovede poškodeného vyplýva, že žalobca bol vo vozidle sám a nasvedčuje tomu aj výpoveď samotného žalobcu, ktorý spomínal len vodičov, ktorí mali vystúpiť z oboch vozidiel a ďalšie svoje konanie (... pozrel vozidlá... nevidel škodu...

odišiel) opisoval len v jednotnom čísle (hoci v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu už uvádza aj manželku, s ktorou ako „spolujazdkyňou, žiadnu škodu nezistil“). Z uvedeného dôvodu sa tvrdenie žalobcu, že bol vo vozidle v rozhodnom čase aj s manželkou, ktorá by mohla potvrdiť jeho verziu nehody, javí aj odvolaciemu súdu ako nevieryhodné a účelové. Žalobca v konaní nepopieral ani tú skutočnosť, že po kolízii vozidiel z miesta nehody odišiel. Aj odvolací súd preto považuje záver žalovaného, že žalobca neopatrným cúvaním vrazil do stojaceho auta Mgr. K., čím spôsobil škodu na tomto vozidle a následne z miesta nehody odišiel, za logický, majúci podklad vo vykonaných dôkazoch a za daných okolností by bolo vykonanie znaleckého dokazovania nadbytočné a nedôvodné.

K námietkam žalobcu o neprimeranosti a nezákonnosti uložených sankcií odvolací súd poukazuje na to, že výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a v takom prípade súd preskúmava len to, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či predpoklady takeho úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých okolností vyvodiť iné alebo dokonca opačné závery.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. d/, 1/ zákona o priestupkoch, za čo mu dôvodne uložili pokutu podľa § 22 ods. 2 zákona.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s odvolacími námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.»

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdil. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa „*nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva*“. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010